

5. nedeľa sv. Jozefa (2. marca)

Rozjímanie na piatu nedeľu sv. Jozefa. Navrhované témy sú: Jozef prijíma Božie plány. Objavovanie Boha v každodennej realite. Ucelenosť Božieho spôsobu konania.

03.03.2024

BEŽNÝ ŽIVOT je plný príležitostí a rozhodnutí, ktoré určujú istý smer, a niektoré z nich majú zásadný význam pre našu budúcnosť. Ak zvyčajne potrebujeme uvažovať o veciach v Božej prítomnosti, o to viac

v týchto výnimočných situáciách. „Jozef, syn Dávidov, neboj sa vziať si Máriu za ženu“ (Mt 1, 21), povedal anjel patriarchovi. Matúšovo evanjelium nám hovorí, že Jozef vo svojej modlitbe uvažoval o tom, čo sa deje, aby zistil, ako má konať. To umožňuje, aby nám bol predstavený „ako úctivý, jemný muž, ktorý, hoci nemal všetky informácie, rozhodol sa pre Máriinu povesť, dôstojnosť a život. A v jeho pochybnostiach, ako urobiť to najlepšie, mu Boh pomohol rozhodnúť sa tým, že osvietil jeho úsudok“^[1].

Panna Mária počala Krista z viery, lebo prijala Pánove plány, verila, že sa naplnia slová, ktoré povedal anjel. Rovnakú úvahu môžeme uplatniť aj na svätého Jozefa, ktorý tiež prijal to, čo mu oznámil Boh. Svätý patriarcha týmto slovám dôveroval a osobne sa zapojil do toho, čo mu bolo oznámené. Boží plán urobil svojím vlastným, dôverujúc, že je to niečo

dobré nielen pre ľudstvo všeobecne, ale aj pre neho samého: videl sa v tom príbehu šťastný; stal sa plánom, ktorý chcel uskutočniť. V bežnej reči hovoríme, že reprodukcia umeleckého diela je „verná“, keď odráža pôvodný plán umelca. Boh však vstupuje do vzťahu so stvoreniami, ktoré majú skutočnú slobodu; umenie teda spočíva v tom, že sa počas celého života učíme prijímať jeho plány a rozpoznávať v nich dobro pre nás a pre ľudí okolo nás.

Svätý Jozef sa nachádza v bežných situáciách: v práci, v rodine, v každodennom živote... a práve tam sa učí prijímať a uvádzať do života Boží dar. Tento postoj je potrebný pre všetkých kresťanov. Môžeme prosiť svätého patriarchu, aby obnovil náš pohľad a naše srdce, aby sme mali sviežosť otvoriť sa Božím darom a plánom.

MY VŠETCI sme povolaní vytvárať domovy, ktoré po vzore Krista otvárajú svoje dvere dokorán. Prijímať znamená mať odvahu prijímať s nehou, rozpoznávať to, čo je dobré, podporovať, preberať iniciatívu, nerezignovať na pohodlie známeho alebo nepodľahnúť pasivite. Prijímať znamená mať zvyčajnú ochotu byť vždy otvorený potrebám druhých. Jozef „je odvážny a silný protagonista. Prijímanie je spôsob, akým sa v našom živote prejavuje dar sily, ktorý nám prichádza od Ducha Svätého“^[2]. Svätý patriarcha je veriaci človek, ktorý sa otvára predovšetkým Božiemu hlasu. Ale prijíma aj prítomie dejín, v ktorých sa nachádza, prijíma výzvy, ktoré svet a ľudia okolo neho kladú jeho poslaniu. „Kresťanský realizmus, ktorý neodmieta nič, čo existuje, sa opäť vracia. Realita vo svojej tajomnej neredukovateľnosti a

zložitosti je nositeľom zmyslu existencie s jej svetlami a tieňmi. To pobáda apoštola Pavla tvrdiť: *Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré* (Rim 8, 28). A svätý Augustín dodáva: *Aj to, čo nazývame zlom. V tejto všeobecnej perspektíve dáva viera zmysel každej šťastnej či smutnej udalosti*“^[3].

Svätý Josemaría si rád všímal, že svätý Jozef neustále hľadá najlepší spôsob, ako naplniť Božie plány, ktoré sa stali aj jeho vlastnými; „celú svoju ľudskú skúsenosť dáva do služieb viery. Keď sa vrátil z Egypta a dozvedel sa, že v Judei vládne namiesto jeho otca Herodesa Archelaus, bál sa tam ísť. Naučil sa pohybovať v rámci Božieho plánu a ako potvrdenie toho, že Boh naozaj chce to, čo predvída, dostáva pokyn, aby sa stiahol do Galiley“^[4]. Na našej ceste za plnením poslania, ktoré nám Boh zveril, budeme mať úspechy aj neúspechy. Ale aj vo chvíľach, ktoré

sa môžu zdať zlé, môžeme objaviť hlas Boha, ktorý nás utešuje, poučuje a osvecuje. „Prijímanie života týmto spôsobom nás uvádza do skrytého zmyslu. Život každého z nás môže zázračne začať odznova, ak nájdeme odvahu žiť ho podľa toho, čo nám hovorí evanjelium. A nezáleží na tom, či sa teraz zdá, že všetko nabralo nesprávny smer a či sú niektoré záležitosti nezvratné. Boh môže spôsobiť, že medzi skalami rozkvitnú kvety“^[5].

„POZRITE sa na prostredie, v ktorom sa narodil Kristus,“ navrhol nám svätý Josemaría. „Všetko tam zdôrazňuje túto bezpodmienečnú oddanosť: Jozef - história ťažkých udalostí spojená s radosťou, že je Ježišovým ochrancom - dáva do stávky svoju česť, pokojnú kontinuitu svojej práce, pokoj budúcnosti; celá

jeho existencia je pohotovosťou k tomu, čo od neho žiada Boh (...). V Betleheme nikto si nič nenecháva len pre seba. Tam sa nepočuje o mojej cti, ani o mojom čase, ani o mojej práci, ani o mojich nápadoch, ani o mojom vkuse, ani o mojich peniazoch. Všetko sa tam dáva do služieb veľkej Božej hry s ľudstvom“^[6]. Aby sme dokázali prijať realitu a iných ľudí tak, ako to urobil svätý patriarcha, musíme sa zveriť skôr Božej istote než svojej vlastnej; tak budeme pripravení učiť sa od všetkých a všetkého, dokonca aj zo svojich chýb, pretože za nimi vždy objavíme božský šepot. „Jozefov duchovný život nám neukazuje cestu, ktorá vysvetľuje, ale cestu, ktorá prijíma. Len z tohto prijatia, z tohto zmierenia môžeme vytušiť aj väčší príbeh, hlbší zmysel“^[7].

Svätý Jozef neignoroval anjelovo oznámenie a nevydal sa na cestu, ktorá sa mu zdala byť pre Ježiša

najlepším miestom; ani sa nehádal so svojou manželkou o tom, aká mala byť jej reakcia, keď sa dozvedela, že porodí syna. Pri hľadaní príbytku pre Dieťa, kde sa malo narodiť, svätý Jozef nelamentoval na každom mieste, kde nemohli zostať, ani tvrdohlavo nezostal v Betleheme tvárou v tvár Herodesovej hrozbe, akokoľvek nespravodlivé bolo, že sa musel vydať na cestu do Egypta. Svätý Jozef a Maria poznávajú, že pri každej z týchto udalostí sa svätý patriarcha „postupne naučil, že nadprirodzené plány majú božskú súdržnosť, ktorá je niekedy v rozpore s ľudskými plánmi“^[8]. Z tohto dôvodu musíme prosieť o múdrosť Ježišovho pozemského otca, aby sme sa naučili chápať túto božskú logiku; a tak prijímať ako pochádzajúce od Boha ľudí a udalosti, ktoré nás obklopujú.

[1] František, *Patris corde*, bod 4.

[2] Ibid.

[3] Ibid.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 42.

[5] František, *Patris corde*, bod 4.

[6] Svätý Josemaría, *List 14-II-1974*, bod 2.

[7] František, *Patris corde*, bod 4.

[8] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 42.